

Therese Anne Fowlerová

KDE VŠECHNO ZAČÍNÁ

Tři sestry. Tři osobnosti. Tři tajemství.
Dokáží je sblížit nečekaná odhalení?

ROMÁN

 metafora

Závěť Marti Gellerové zastihne její tři dcery nepřipravené. Nejenže jim matka zatajila významný fakt ze své minulosti, ale na povrch zároveň vyplouvají i jejich vlastní tajemství. Když se k tomu přidá ještě tajemný Jižan, hodlající koupit jejich rodinnou chatu, mozaika osudových setkání se začíná skládat způsobem, který nikdo z nich nečekal...

„Fowlerová píše jako Edith Whartonová současnosti – odkrývá třídní a kulturní předsudky a odhaluje tajemství lásky, touhy a osudu. Kde všechno začíná je strhující příběh lidí, kteří se snaží ze svých životů vyždímat maximum a zároveň čelí nejistotě, jaký by jejich život měl být.“

– Wiley Cash, bestsellerový spisovatel

THERESE ANNE FOWLEROVÁ

KDE VŠECHNO ZAČÍNÁ

Therese Anne Fowlerová

**KDE
VŠECHNO
ZAČÍNÁ**

Přeložila Drahomíra Michnová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Příběh v této knize je smyšlený.
Veškeré odkazy na skutečné osobnosti, historická místa
a události jsou užity ve smyslu beletristické fikce.

It All Comes Down to This © 2022 by Therese Anne Fowler
Published by St. Martin's Press, New York, USA
Translation © Drahomíra Michnová, 2022
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-678-1 (ePub)

ISBN 978-80-7625-677-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-242-4 (print)

*„Když nemilujeme až příliš,
nemilujeme vůbec.“*

Roger de Rabutin, hrabě de Bussy
Histoire amoureuse des Gaules: maxims d'amour

1

Jistá očekávání

Život sester Gellerových by se vyvíjel úplně jinak, kdyby C. J. Reynoldse nepropustili toho února z vězení. Nebo kdyby ho dejme tomu propustili, ale on se nerozhodl, že začne svůj nový život na ostrově Mount Desert ve státě Maine, kde právě v té době možná měl či neměl být na prodej starý letní domek Marti Gellerové, rodinná chata na břehu jezera. Kdyby se C. J. prostě vrátil sekat dobrotu do svého rodného Aikenu v Jižní Karolíně a nenastoupil místo toho v Columbii do letadla mířícího do Bangoru, bylo by všechno jinak.

Jenže on do toho letadla nastoupil, a tím změnil nejen budoucnost svou, ale i jejich – budoucnost tří sester Gellerových, které se narodily a vyrostly na Manhattanu a ani v nejmenším nepatřily k té sortě žen, na niž byl C. J. zvyklý předtím, než se ocitl v lochu mezi přibližně tisícovkou dalších chlapů, jejichž neotesané manýry v něm budily dojem, že je mezi patnáctiletými pubertáky. Nezapadl mezi ně. To prostředí ho děsilo. Opět si přál, jako už tolikrát, aby se narodil v jiné rodině a prožil úplně jiný život.

Žasli byste, jak vysoké procento vězeňské konverzace tvoří hovory o ženských nadrech. A o částech těla vůbec. O sexu v jakékoli možné podobě – pobyt ve vězení dělá

z některých mužů *skutečné* kreativce. C. J. se účasti v takových debatách dobrovolně vzdal. Vlastně se dobrovolně vzdal účasti na většině aktivit, které ten nedobrovolný pobyt nabízel, které nabízelo to místo, kde *neměl* být. Přesto tam byl a tato skutečnost ho nutila k úvahám, kde je vlastně *jeho místo*, a k přemýšlení o osudu obecně.

Také přemítal o tom, jestli by Ježíš, o němž věřil, že skutečně žil a udělal aspoň něco z toho, co mu bylo přisuzováno, schvaloval, čím vším musel projít (Ježíš) coby osobní spasitel spousty otrlých zločinců, kteří ve skutečnosti jen doufali, že by jim spojení s ním mohlo dopomoci k podmíněnému propuštění. C. J. nespolehal na to, že mu Ježíš pomůže při obhajobě; k tomu účelu utratil dost peněz za obhájce, o jehož vztahu s Ježíšem (pokud obhájce vůbec nějaký vztah s Ježíšem měl) C. J. nic nevěděl, zato jeho vztahy se zákonem, s konkrétními soudci a důkazy byly spolehlivé a založené na pevných základech. Tohle sice nakonec ke zproštění viny nestačilo, ale možná díky tomu nebyl pobyt ve vězení tak dlouhý, jak mohl být. Což pro C. J. znamenalo daleko víc než vynaložené peníze.

C. J. měl v první řadě obrovskou kliku, že ty peníze vůbec měl, zejména proto, že si většinu z nich nevydělal; zdědil totiž hromadu – ne, hromádku – peněz po babičce z matčiny strany, která ho nikdy neodsuzovala za to, že chtěl v životě jít jinou cestou. Ale k dalším milionům si už na rozdíl od některých svého druhu nedopomohl, protože se nevrátil do Aikenu napravit své chyby a ani v nejmenším to nehodlal udělat. Nikdy. Také přišel o práci. A o manželku. I o dceru, sakra, ačkoli doufal, že tohle dá do pořádku, když už nic jiného ne.

Záleželo by na něčem z toho sestřám Gellerovým? Beck: novinářka, pragmatická, ale zároveň citlivá a obětavá, Claire: lékařka, svědomitá a pečlivá, ale také skeptická a někdy trochu ukvapená ve svých soudech, Sophie: asistentka

majitele galerie, ochotná odpouštět, zároveň však opatrná, zejména na sebe. Kdyby některá z těchto žen zjistila něco o jeho minulosti (a možná by to ani nezjistily), nebyly by to žádné měkkoty, které byste chtěli mít za soudkyně. Ale jak moc by na tom C. J. záleželo? Vůbec nestál o to, aby se zase do něčeho zapletl. Jeho hlavním cílem bylo najít si nějaké klidné místo k životu, které by ho inspirovalo k malování.

I sestry Gellerovy měly konkrétní cíle. Měly jistá očekávání, touhy, dlouhodobá přesvědčení. Netušily, že všechno, co dosud považovaly za bezpečné a známé, bude rozvráceno v bodě, v němž se protne osud jednoho muže, jednoho domu a jednoho tajemství – tajemství, které nepatří C. J., ale někomu jinému. Každá z nich samozřejmě měla také nějaké své tajemství, dlouho a pečlivě skrývané. Odhalení je riskantní; co kdyby vedlo k pádu?

Jenže co když povede k vzletu?

2

Těžké situace

Když se teď Marti Gellerová s určitostí dozvěděla, že není šance, aby stihla užít peněz, které měla, odešla z kliniky a vzala si taxi, které ji mělo odvézt do Devatenácté ulice ve čtvrti Gramercy Park. Udala taxikáři adresu a povzdechla si: „Měla jsem v životě jezdit taxíkem častěji. Byla jsem ve všem příliš opatrná.“

Taxikář odpověděl: „To jsou podle mě velice moudrá slova. Prosím, řekněte to všem okolo.“

Marti patřila k těm nešťastným nekuřákům, u nichž se nějakým záhadným způsobem rozvinula rakovina plic. Čtyři roky se lékaři snažili rakovinové bujení zastavit, ale nádor se pokaždé znovu objevil na jiném místě, jako když hrajete hru „Bouchni krtka“, kdy na vás figurka krtka vždycky laškovně vykoukne z jiného otvoru. Léčba probíhala se stále menším úspěchem a při dnešní návštěvě své onkoložky se Marti dozvěděla, že víc se už prostě dělat nedá. Marti a její tři dcery věděly, že existuje vysoká pravděpodobnost, že Marti na rakovinu zemře, a (více či méně) se s tím faktem začaly smířovat. Avšak že zemře už *brzy*, nejspíš během dvou tří nadcházejících týdnů, to byla zpráva, kterou si Marti chtěla nechat pro sebe do té doby, než se ukáže, že je to hotová věc.

Přesto byla rozhodnutá, že po návratu z kliniky, kde vylechla konečnou prognózu, zavolá své prostřední dceři Claire a sdělí jí, že lékaři už vyzkoušeli všechny možnosti léčby a odted už bude následovat jen paliativní péče. Když se Claire zeptá na nějaké podrobnosti a na to, jak dlouho to bude trvat, dá jí nějakou vyhýbavou odpověď. Rozhodla se zavolat Claire, a ne nejstarší Beck z toho důvodu, že Claire je lékařka, i když ne tady v New Yorku, a taky proto, že Claire není Beck.

Den byl chladný, nebe však bez mráčku. Marti se v taxíku opřela a dívala se z okénka na panoráma města. Vůz mířil do tiché a luxusní čtvrti Gramercy Park, kde si téměř před padesáti lety se svým dnes už zesnulým manželem Leem pořídili byt. Jako mladým novomanželům natěšeným na společný život se jim doslova poštěstilo sehnat bydlení právě tady; prostorný třípokojevý byt s okny vedoucími na jih v nejvyšším poschodí domu, tehdy ještě bez výtahu, takže zdolat čtyři patra schodů bývala pěkná fuška. Výtah však později v domě zřídili, i když jen tak velký, že pojal dvě osoby, tašku s nákupem a malého psa. Manželé zároveň uvítali, že všechny tři děti, které se jim postupně narodily, byly holčičky, protože díky tomu nemuseli shánět větší byt, aby děti rozdílného pohlaví měly samostatné pokoje. Větší byt by si totiž tady na Manhattanu už nemohli z finančních důvodů dovolit a museli by se přestěhovat někam na předměstí, což byla představa, kterou Leo od počátku odmítal.

Tři děti, obývací a dvě ložnice, jedna koupelna, pět pater schodů. Jídlo jste si telefonicky objednali s donáškou do bytu. Knihy jste si *osobně* kupovali v kamenném obchodě nebo si je půjčovali v knihovně. Objemné televizory s pouhými třemi nebo čtyřmi kanály, kde se vysílaly zprávy jen dvakrát denně. Dnešní mladí lidé si už ani nedovedou představit, že jejich rodiče museli denně překonávat nějaké potíže a že do jisté míry omezené možnosti byly pro

Martiinu generaci běžnou skutečností. Natož aby dnešní mladí ocenili, jak statečně se s tím vším rodiče potýkali. Ne, dnes mladí všechno vyřeší díky chytrým telefonům. S pohledem věčně upřeným na rozsvícený displej nebo obrazovku vůbec nevnímají, co se kolem nich děje. Devadesát procent lidí, které Marti ve své čtvrti vídala, drželo v jedné ruce kelímek s kávou, ve druhé mobil a často měli ještě kolem zápěstí navlečené vodítko a vlekli psa, který na rozdíl od svého pána všechno kolem sebe sledoval.

Taxikář zastavil u mezery mezi zaparkovanými auty tak, aby Marti měla dost místa a mohla bezpečně vystoupit. „Jsme tady.“

„Dovolte, abych se vás na něco zeptala,“ řekla při placevní kreditní kartou. „Pocházíte odsud?“

„Ne, přišel jsem do New Yorku z Bulharska.“

„Doufám, že když zrovna neřídíte, nechodíte po městě s mobilem u nosu. Tohle je báječné město. Taky svým způsobem nebezpečné, ale je to výjimečné místo a já doufám, že nelitujete, že jste přišel z Bulharska pracovat a žít právě sem. Doufám, že si všímáte všech zdejších požitků.“

Odpověděl: „Miluju Shake Shack. Nejlepší hamburgery, jaké jsem v životě jedl.“

„Hm, v tom s vámi souhlasím.“

Marti se čtvrt, v níž bydlela už padesát let, pořád líbila, a ještě víc se jí líbil regulovaný nájem. Teď žila ze svého důchodu a Leovy penze, kterou jí vyplácelo město, protože Leo pracoval na finančním úřadě. Zнала hodně svých sousedů, znala jejich psy a děti, byla si vědoma svého vzácného talentu pamatovat si různé podrobnosti o spoustě věcí, například kdy mají v tom či onom obchodě nebo na tržnici nejčerstvější potraviny, jak se nejrychleji a nejpohodlněji dostat kamkoli ve městě, jestli raději autobusem, nebo metrem (nebo taxíkem), podle toho, který je den a kolik je hodin, a jak nebo jestli odehnat zatoulanou kočku. Talent pro detaily

jí prokázal výbornou službu během let, kdy pracovala jako správce v různých bytových domech – nebylo náhodou, že si hledala takové výborné zaměstnání na částečný úvazek hlavně v období, kdy bohatí nájemníci odjížděli na dovolenou a potřebovali, aby se jim někdo postaral o byt. Za tyto služby se jí pak s velkorysou štedrostí odměňovali „takovou malou pozorností“, obvykle v obálce a obvykle v hotovosti. Měla v životě opravdu víc utrácet za taxíky.

Ani v důchodu nepřestala pracovat, dokud jí v tom nezabránila únava a bolesti způsobené nemocí. Třikrát týdně docházela dopoledne jako dobrovolnice do nemocnice Mount Sinai a pomáhala zdravotním sestřám starat se o pacienty, poseděla u lůžka a dělala společnost těm, kteří se tam během rekonvalescence z nemoci či operace cítili osamělí.

Dokázala si zajistit pracovní náplň dne tak, jak jí to vyhovovalo, a kdo by mohl chtít víc? Nikdo nežije věčně. Její milovaný, zbožňovaný Leo se dožil pouhých šestašedesáti.

Když se Marti vrátila do svého bytu, posadila se na chvíli k oknu na sluníčko, aby zase načerpala energii. Pak zavolala Claire. Oznamovala jí, že léčba skončila, a dodala: „Ve středu ke mně přijdou z hospicu a popovídáme si. Slyšela jsem, že jsou to skvělí lidé.“

„Říkáš to, jako bys z toho skoro měla radost,“ poznamenala Claire. „Jsi pod práška?“

„Cože? Ne, ty si šetřím, až je budu opravdu potřebovat.“

„Mami, neškuldi. Můžeš dostat další.“

„Dobře, já vím. Ne, nejsem nadopovaná, jen se mi ulevilo, že léčba skončila. A všechny ty dny, kdy mi bylo hrozně.“ Rozkašlala se, a když zase popadla dech, pokračovala: „Mám toho po krk. Jídlo nemá žádnou chuť. Všechny ty zatracené prášky. Operace. Infuze. *Tolikrát* na kliniku. To ti spolkně všechn čas! Už toho bylo příliš a jsem ráda, že je konec. Připadám ti jako blázen?“

„Byla jsi fakt statečná,“ odpověděla Claire a znělo to, jako že nemá daleko k slzám. „Je mi moc líto, že se to nepodařilo. Mrzí mě, že jsem zklamala.“

„Ty? Co tě to napadá! Ty léčíš srdce, ne rakovinu. Když mi nedokázali pomoci ani onkologové, jak bys mohla ty? Ale prosím tě, pověz to sestřím, ano? Já na to nemám. Sophie je... někde pryč. Myslím, že v L. A. Zavolej nejdřív Beck.“

„Ozve se ti hned, jakmile jí to řeknu.“

„Já vím. To je v pořádku.“

Marti dostala další záchvat kašle, pak spustila: „K té marihuaně, co mi Beck sehnala –“

„Na *mou* radu,“ připomněla Claire.

„Ano, zlato, na tvou radu. Myslíš, že to moje plíce zvládnou?“

„Stačí ti jen pár šluků. Bude ti fajn a bolest poleví. Myslela jsem, že jsem ti všechno pořádně vysvětlila.“

„Určitě jo. Ale to víš, mozek po chemo. Tak dobře. Najdu tu dýmku a zkusím to. Doufám, že mi sousedi nebudou dělat žádné problémy, jestli to ucítí.“

„Pochybuju, že něco ucítí, a i kdyby, že se vůbec zmíní. Ale kdyby cokoli, brnkni.“

„To víš že jo,“ ujistila ji matka, ačkoli by to neudělala. V téhle věci by se obrátila na Beck.

Která dle očekávání opravdu zavolala o deset minut později.

„Ach, mami, Claire mi to právě teď sdělila. Proč ses mi neozvala? Nemůžou tě jen tak vyšoupnout. Měla jsi mi říct, že dnes jdeš na kliniku. Mám s doktorkou Cooperovou promluvit?“

„Ne, nevolej jí...“ Marti se odmlčela, pak si uvědomila, že musí mluvit dál. „Takhle to prostě je. Lidi tuhle nemoc zkrátka někdy neporazí. Někteří mají prostě smůlu. Ale já nemám až *takovou* smůlu. Mám i trochu štěstí, takže to

není tak úplně v háji. Někdy za to ani člověk nemůže, že je všechno v háji, aspoň teda za to nemůže tak úplně, a co může dělat? Ačkoli, když o tom bude moc přemýšlet...“

„Mami?“ přerušila ji Beck.

„Hmm?“

„Trochu jsi odbočila od tématu.“

„Aha. No jo. Víš, právě jsem si dala trochu té marihuany od tebe. Máš nějakou i pro sebe? Tajně hulíš? Jestli ne, měla bys! Budeš se pak cítit *mnó-ó-ó-hem* líp.“

„Já? Ne, díky. Já jen... Ach, mami.“

Beck měla slzy na krajíčku a to by nebylo dobré. Marti honem pokračovala: „Já vím, zlato. Já vím. Tak jo, zavolám ti zítra. Teď se uklidni. Nedělej si o mě starosti.“

Marti zavěsila dřív, než se mohla Beck trápit dál. Pak si uvařila hrnec špaget, osmažila si je s vejci a zeleninou a pustila se do plánování svého pohřbu.

V souladu s židovskou tradicí nebude její tělo vystaveno v odkryté rakvi, ani nebude dcerám nařizovat, aby ji nechali spálit, i když tahle možnost by byla mnohem rozumnější než pohřeb do země. Marti věřila v ekologii a v úsporná řešení, ale byla si jistá, že Beck by měla problém s úředními směrnicemi ohledně kremace, protože tu bylo riziko, že Marti budou tím pádem považovat za špatnou židovku – což nebyla, tedy aspoň už nebyla; nechme minulost minulostí. S ohledem na Beck se rozhodla, že se nechá pohřbít na Woodlawnu vedle Lea. Leo si tenkrát ten hřbitov vybral proto, že na něm byl pochován Irving Berlin, hudební skladatel židovského původu. Kdyby záleželo na ní, asi by raději odpočívala v pokoji v Maine.

„To je dobré,“ řekla si a zavřela složku, v níž měla poznámky a pokyny k pohřbu.

Byl začátek března, a jestli se bude držet tak dobře, jak doktorka Cooperová předpovídala, mohla by se ještě nějakou dobu jako každý rok radovat z toho, že si bude v no-

vinách číst o jarním tréninku baseballového týmu Mets, a ještě ke všemu se letos už nebude muset trápit s vyplňováním daňového přiznání.

Marti vytrídila oblečení a knihy, protože musela uznat, že některé kusy jsou přes čáru i podle jejích měřítek, a nechtěla, aby Beck pak někdy našla například tu starou brožovanou publikaci *Strach z létání*. Nebo minisukni značky Ditto s volánky, kterou si před dvěma lety koupila v Saksu, i když věděla, že něco takového měla udělat někdy před čtyřiceti lety (nohy však měla pořád hezké) a že nákupem tohoto kousku oblečení uspokojuje onu latentní hippie, kterou v sobě má. Tu sukni si oblékla jen jednou, bylo to v létě a ten den jí bylo docela dobře, tak si představovala, že se vrátila do toho jiného života, do doby, kdy odešla z Maine a Lea ještě ani neznala. Tehdy přijela do Village psát poezii a jen tak se poflakovat mimo realitu. Aby utekla před otcem alkoholikem a matkou závislou na drogách, kteří oba trpěli depresemi, a dostala se pryč z nuzné farmy, kde pěstovali brambory, než o ni přišli kvůli nesplácení hypotéky. Kdyby tenkrát žila jako hippie, možná by taky dopadla špatně; kdoví? Ale na rozdíl od života, který vedla pak, by tamten nebyl založený na tajemství a lžích. A právě to tajemství a lži byly něčím, čeho Marti nejvíce litovala.

Pokud šlo o to prvotní tajemství a lži, které kvůli němu následovaly, věděla, že je slabost se k nim nepřiznat, dokud ještě žije. Jenže i když toho všeho litovala, neměla nejmenší chuť udělat teď něco jako přiznání na smrtelné posteli. Její děvčata se o tom dozvedí později.

Budou ji soudit přísně? Claire možná. Beck pravděpodobně také. Ale Sophie se pokusí jejich reakce mírnit. Takhle to Marti předvíдалa. Jestli existuje nějaké nebe a ona se do něj dostane, možná uvidí dolů a bude moct jejich reakce sledovat. Představovala si, jak stojí po kolena zabořená

do načechráného mraku a přes jeho okraj shlíží dolů, kde se její dcery shromáždily kolem jakési jámy, na jejímž dně žhne láva, a rozebírají to, co zjistily. *Ale koukněte, řekne Sophie a zamračí se na sestry, musíte se na věc dívat z mámina pohledu: kdyby táta něco z toho věděl, když se poprvé setkali, nikdy by ji nepozval na rande. A my tři bychom tím pádem ani neexistovaly.*

Ach, holčičky moje, pomyslela si Marti.

Dala stranou těch pár věcí, o nichž se dcery rozpačitě vyjádřily, že by si je vzaly, a ostatní vybavení své domácnosti věnovala charitě. Peněz zase tolik nebylo, měla v rámci penzijního pojištění naspořeno čtyři sta jeden tisíc, podle plánu zvaného 401k, z čehož se pokryjí její poslední výdaje a ještě něco zbude pro každou dceru. A něco málo pro vnoučata a čerstvě narozenou pravnučku.

Největší položku jejího majetku představoval domek, který si s Leem koupili na Mount Desert Islandu za peníze, jež Leo zdědil po svých rodičích, když oba zahynuli ve sněhové vánici roku 1978 v Ohio. Uvázli tam v autě cestou na pohřeb Leovy pratety. Jak hrozné a zároveň idiotské, že přišli o život právě takhle! Vždyť už bylo dvacáté století, proboha! Ne že by nevěděli, že se ta sněhová bouře blíží. Nebyli žádní osadníci cestující na voze s plachtou na Západ. Marti sice tenkrát Leovi nic takového neřekla, ale bylo jasné, že jeho otec, jinak moc dobrý člověk, měl rozumu jako mladá vrána. A tchyně, která zase byla příliš neprůbojná, aby mu takovou cestu za daných okolností rozmluvila, umrzla také. Hotová tragédie.

Leo byl skrz naskrz hodný a optimistický člověk a rozhodl se, že promění svůj smutek v radost.

„Pojďme si za ty peníze pořídit nějaké letní bydlení v Maine,“ navrhl pár měsíců po smrti rodičů. „Na ostrově Mount Desert. Bylo by to tak případné, co říkáš?“

Tenkrát leželi v posteli a předtím se milovali, než se vstali s tímhle nápadem. Bylo to jedné noci koncem jara.